22/02/2023

Το Ανίκητο Όπλο – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

Ο εξόριστος άνθρωπος μεταφέρθηκε από την αγαπημένη του πατρίδα, τον Παράδεισο, στη γη της πικρής εξορίας του (Κυριακή της Τυρινής). Αλυσοδεμένος με τον βαρύ των παθών του κλοιό, ρίχτηκε στα κάτεργα χωρίς έλεος, στα βαριά, εξαντλητικά, καταναγκαστικά έργα της αμαρτίας.

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Η νοσταλγία όμως για την ποθεινή του πατρίδα δεν έσβησε ποτέ, έκαιγε ασίγαστη μέσα του. Υποσχέθηκε στον εαυτό του να μην επιτρέψει συμβιβασμό με την ιδέα της ισόβιας καταδίκης. Έταξε σκοπό του να βρει τρόπο διαφυγής. Μα πώς θα το κατόρθωνε αυτό; Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε.

Πίστευε πολύ στο κοφτερό του μυαλό, στην αξιοσύνη του. Ας μπορούσε μόνο να εξασφαλίσει κάποιο μέσο, κάποιο όπλο! Μα όταν μπόρεσε να βρει κάποτε ένα σχοινί για να ξεφύγει απ’ τα τείχη, χιλιάδες σχοινιά βρέθηκαν για να τον δέσουν

ξανά.

Όταν ξέθαψε μια παλιά σιδερένια λάμα και τροχίζοντάς την κρυφά την έκανε μαχαίρι, χιλιάδες μαχαίρια τον ανάγκασαν να ξανασκύψει. Όταν με τα πολλά κατάφερε να κλέψει το ξίφος του φρουρού του, χιλιάδες σπαθιά απείλησαν να κόψουν τον δικό του λαιμό. Ό,τι κι αν έκανε, ήταν ανώφελο. Άστραφτε από μίσος το βλέμμα του, μα τους ίδιους κεραυνούς μίσους έβλεπε και στα μάτια των άλλων.

Κόχλαζε από θυμό η καρδιά του, μα την ίδια πυρωμένη λάβα εκτόξευαν εναντίον του -ίδια καυτά ηφαίστεια- και οι γύρω του. Όσο έβγαζε κακία αυτός, τόσο πλήθαινε η κακία και απέναντί του. Πλήρες αδιέξοδο οι μέθοδοί του!

Θυμήθηκε τότε τη σοφή κουβέντα που έλεγε: Όπως φέρεστε, θα σας φερθούν. «Τω γαρ αυτώ μέτρω, ω μετρείτε, αντιμετρηθήσεται υμίν» (Λουκ. 6, 38). Με το μέτρο που μετράτε, θα μετρηθείτε και σεις. Ό,τι νιώθετε για τους άλλους, θα νιώθουν και κείνοι για σας.

Όπως κρίνετε, θα κριθείτε. Αν συγχωρήσετε, θα συγχωρηθείτε. Όποιο όπλο χρησιμοποιείτε, θα το χρησιμοποιήσουν και για σας. Πιο απλά: Ό,τι δίνεις, θα πάρεις. Ό,τι κάνεις, θα σου κάνουν. «Μάχαιραν έδωκας, μάχαιραν θα λάβεις». Όποιος «εις αιχμαλωσίαν απάγει», αιχμάλωτος θα καταλήξει κι αυτός. Όποιος σκοτώνει με μαχαίρι, «δει αυτόν εν μαχαίρα αποκτανθήναι» (Αποκ. 13, 10). Όποιος χύνει αίμα ανθρώπου, «αντί του αίματος αυτού εκχυθήσεται».Θα χυθεί και το δικό του αίμα (Γεν. 9, 6). Την πληγή με πληγή την πληρώνεις (Αισχύλος).

Και τότε έγινε το αναπάντεχο. Ο εχθρός του έπεσε. Μια μέρα στην ερημιά ο φρουρός του βρέθηκε από λάθος σε απροσπέλαστο γκρεμό, εγκλωβίστηκε σε παγίδα θανάτου. Η παγωνιά ή τα αγρίμια θα τον αποτέλειωναν γρήγορα. Ο εξόριστος είδε μπροστά του μοναδική οδό σωτηρίας. Αν και με αλυσίδες στα χέρια και τα πόδια, έτρεξε να φύγει. Μα ο εχθρός φώναξε: «Αν θέλεις, βοήθησέ με. Έχω γυναίκα και μικρά παιδιά!»

Να σώσει τον εχθρό του; Να χάσει την ευκαιρία της ζωής του; Θα ήταν σίγουρα τρελός, αν το έκανε. Το κοφτερό του μυαλό έλεγε όχι. Μα η καρδιά του απροσδόκητα τον πρόδωσε. Έγινε το απίστευτο. Για πρώτη φορά σκέφτηκε ανθρώπινα. Είδε απέναντί του άνθρωπο, όχι εχθρό. Γύρισε πίσω αντί να φύγει. Έριξε σχοινί σωτηρίας, τράβηξε, έσωσε τον εχθρό. Και αμέσως έγινε το θαύμα.

Οι αλυσίδες του έπεσαν στο χώμα ξαφνικά από μόνες τους. Οι κλειστές πόρτες της απέραντης φυλακής του άνοιξαν αυτομάτως. Ο εχθρός του τον κοίταξε με συγκίνηση, ευγνωμοσύνη και αγάπη. «Να είσαι ευλογημένος!» του είπε. «Είσαι ελεύθερος!»

Ο εξόριστος άνθρωπος ανακάλυψε επιτέλους το ανίκητο όπλο, τον αλάνθαστο δρόμο για να γυρίσει ξανά στον Παράδεισο: Την αγάπη προς τον εχθρό. Η συγχώρηση τον ελευθέρωσε!

Καλή Σαρακοστή!